

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/131/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118213344
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:1118213344.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v spore žalobcu: I & R KONKURZY a REŠTRUKTURALIZÁCIE, k.s., so sídlom Šoltésovej 2, 811 08 Bratislava, IČO: 36 865 265, správca konkurznej podstaty úpadcu: LEAM s.r.o., so sídlom Na Hriadkach 51, 841 07 Bratislava - Devínska Nová Ves, IČO: 36 722 219, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpenému zástupcom SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o náhradu škody vo výške 2.439.823,96 Eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb/97/2019-287 zo dňa 30. júna 2021, o vstupe intervenienta X.. E. W., nar. XX.X.XXXX, bytom Na hriadkach XXXX/XX, XXX XX D. - A. R. C. do konania na stranu žalobcu, takto

rozhodol:

Vstup intervenienta X. nar. XX.X.XXXX, bytom R. XXXX/XX, XXX XX D. - A. R. C. do konania na stranu žalobcu nie je prípustný.

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb/97/2019-287 zo dňa 30. júna 2021 p
o t v r d z u j e.

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd v odseku 1. poukázal na žalobu žalobcu a jej zdôvodnenie, v odseku 2. na vyjadrenie žalovaného k žalobe, v odsekoch 3. a 4. na následné písomné vyjadrenia sporových strán, v odseku 5. na nariadené pojednávanie a vykonané dokazovanie postupom podľa Čl. 8, § 150, § 151 CSP a z neho zistený skutkový stav, ktorý právne posúdil za aplikácie § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka v spojení s § 415, § 424, § 3 ods. 1, § 100 ods. 1, § 106 ods. 1 a 2, § 112 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby.

3. Okresný súd uviedol, že v danom spore sa žalobca domáhal voči žalovanému náhrady škody vo výške 2.439.823,96 Eur, vymedzenej ako škoda spôsobená úmyselným konaním žalovaného proti dobrým mravom v zmysle ust. § 424 Občianskeho zákonníka, resp. že zo strany žalovaného došlo k porušeniu

všeobecnej preventívnej povinnosti, čo je dôvodom zodpovednosti za škodu podľa § 415 Občianskeho zákonníka.

4. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka je každý povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí. Toto ustanovenie zakotvuje všeobecnú preventívnu povinnosť, ktorá je ukladaná tak fyzickým, ako aj právnickým osobám. Zdravie, majetok, príroda a životné prostredie sú chránené aj inými zákonnými ustanoveniami (Občianskeho zákonníka alebo iných právnych predpisov). Pokiaľ neboli porušené konkrétne povinnosti vymedzené týmito (osobitnými) ustanoveniami a konanie (nekonanie) určitého subjektu malo za následok poškodenie zdravia, majetku, prírody alebo životného prostredia, treba skúmať, či si konajúci (nekonajúci) počínal tak, aby nedochádzalo ku škodám (§ 415 Občianskeho zákonníka). Ak si tak nepočínal, porušil všeobecnú prevenčnú povinnosť a z tohto porušenia mu vznikne zodpovednosť za škodu. Aplikácia § 415 Občianskeho zákonníka prichádza teda do úvahy, ak neexistuje konkrétna právna úprava vzťahujúca sa na určité správanie (konanie alebo zdržanie sa konania), ktorého protiprávnosť sa posudzuje.

5. Ďalej okresný súd uviedol, že v zmysle osobitného ust. § 424 Občianskeho zákonníka za škodu zodpovedá aj ten, kto ju spôsobil úmyselným konaním proti dobrým mravom. Pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú úmyselným konaním proti dobrým mravom sa vyžaduje súčasné splnenie troch podmienok: 1/ úmyselné konanie proti dobrým mravom, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi úmyselným konaním proti dobrým mravom a vznikom škody. K vzniku povinnosti nahradiť škodu je potrebné, aby všetky predpoklady boli splnené súčasne; pokiaľ niektorý z nich chýba, nárok na náhradu škody nevzniká. Pod „úmyselným konaním proti dobrým mravom“ treba rozumieť úmyselné konanie priečiace sa morálnym normám a pravidlám povahy (contrabonosmores), ktoré sú všeobecne uznávané v demokratickej spoločnosti presadzujúcej slušnosť, ohľaduplnosť, porozumenie a vzájomné rešpektovanie. Úmyselné konanie proti dobrým mravom nerešpektuje tieto etické normy a nesie znaky neslušnosti, nepoctivosti, bezohľadnosti, ziskuchtivosti a pod.. Pri zodpovednosti za škodu spôsobenú úmyselným konaním proti dobrým mravom môže ísť buď o úmysel priamy (v prípade ktorého zodpovedný subjekt vedel, že svojím konaním spôsobí škodu a súčasne tento následok chcel spôsobiť) alebo nepriamy (v prípade ktorého zodpovedný subjekt vedel, že svojím konaním môže spôsobiť škodu a pre prípad, že ju spôsobí, bol s týmto dôsledkom uzrozumený). V oboch prípadoch je teda rozhodujúcim znakom úmyslu predchádzajúca vedomosť zodpovedného subjektu, že svojím konaním spôsobuje škodu alebo že ju môže spôsobiť. Lahostajný vzťah k výsledku konania sa pod nepriamy úmysel nezaraďuje, lebo vzťah ľahostajnosti k následku nestačí na naplnenie vôľovej zložky nepriameho úmyslu; o nepriamy úmysel by však mohlo ísť vtedy, ak by ľahostajnosť konajúceho k tomu, či škoda nastane alebo nenastane, vyjadrovala jeho kladné stanovisko k obojm týmto možnostiam. Za škodu treba považovať majetkovú ujmu (zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou). O vzťah príčinnej súvislosti medzi úmyselným konaním proti dobrým mravom a škodou ide vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku úmyselného konania proti dobrým mravom (t.j. ak je medzi nimi vzťah príčiny a následku, pri ktorom platí, že ak by nedošlo k úmyselnému konaniu proti dobrým mravom, nevznikla by ani škoda).

6. Súd prvej inštancie skonštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že dňa 08.03.2007 bola uzatvorená medzi spoločnosťou LEAM s.r.o. a žalovaným Zmluva o termínovanom úvere č. 10/008/07, na základe ktorej žalovaný (ako veriteľ) poskytol dlžníkovi úver vo výške 70.000.000,-Sk, t.j. 2.323.574,32 Eur za účelom kúpy nehnuteľného majetku Rolando zapísaného na LV č. XXXX, k.ú. A. R. C., okres D. X. Za účelom zabezpečenia pohľadávky bola zároveň medzi zmluvnými stranami uzatvorená aj zmluva o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok. Nakoľko na spoločnosť LEAM s.r.o. bol uznesením zo dňa 24.04.2018 vyhlásený konkurz, ako žalobca vystupuje v spore správca konkurznej podstaty úpadcu.

7. Okresný súd poukázal na to, že skutkovým základom uplatneného nároku žalobcu na náhradu škodu bol postup, správanie a konanie žalovaného v období od októbra 2011 do februára 2012. Žalobca svoj nárok opieral o tieto podstatné skutočnosti: z dôvodu nepriaznivej finančnej situácie spoločnosť LEAM s.r.o. začala realizovať úkony smerujúce k predaju založených nehnuteľností za účelom splatenia úveru, o čom informovala žalovaného, v októbri 2011 si nechala vypracovať znalecký posudok, uskutočnili sa rokovania medzi žalobcom, žalovaným a spoločnosťou NORTEC, SE. Žalovaný dňa 25.10.2011 na žiadosť dlžníka (spoločnosti LEAM s.r.o.) vyčíslil pohľadávku z titulu úverovej zmluvy. Žalobca poukázal

na e-mail zo dňa 23.12.2011, v ktorom sa zamestnanec žalovaného vyjadril, že nemajú námietky k textu kúpnej zmluvy, súhlas banky s prevodom založených nehnuteľností nie je potrebný a v prípade potreby súhlas vystavia. Dňa 21.11.2011 došlo k uzavretiu Kúpnej zmluvy medzi spoločnosťou LEAM s.r.o. a spoločnosťou NORTEC, SE, so sídlom Seberíniho 1, Bratislava, IČO: 45 951 993, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, k.ú. A. R. C., okres D. X.. Dňa 23.11.2011 bol podaný návrh na vklad vlastníckeho práva. Správa katastra rozhodnutím zo dňa 08.12.2011 prerušila konanie o návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností aj z dôvodu, že na nehnuteľnostiach je zriadené záložné právo v prospech žalovaného, vo veci ktorého bolo doručené Oznámenie o začatí výkonu záložného práva zo dňa 30.11.2011. Žalovaný neupozornil žalobcu na plánovaný výkon záložného práva. Žalobca ďalej poukázal na to, že žiadal žalovaného o súhlas s predajom nehnuteľností, žalovaný vo vyjadrení zo dňa 28.12.2011 podmienil súhlas s prevodom nehnuteľností preukázaním finančného krytia na zaplatenie kúpnej ceny, ako aj blokáciou finančných prostriedkov, pričom v rámci predchádzajúcich rokovanií podľa vyjadrenia žalobcu, žalovaný takúto záruku nepotreboval, súhlas s predajom s takouto zárukou nepodmieňoval. Žalovaný neposkytol potrebnú súčinnosť, spoločnosť NORTEC, SE (ako kupujúci) mala k dispozícii finančné prostriedky iba do konca februára 2012, nakoniec kupujúci mal odstúpiť od kúpnej zmluvy. Žalobca si uplatnil náhradu škody vo výške 2.439.823,96 Eur ako rozdiel medzi kúpnou cenou uvedenou v Kúpnej zmluve zo dňa 21.11.2011 (4.800.000,-Eur s DPH) a sumou, ktorá predstavuje zostatok pohľadávky žalovaného voči žalobcovi ku dňu 30.11.2011 vyplývajúcej zo zmluvy o termínovanom úvere (sumou 2.360.176,04 Eur). Žalobca mal za to, že týmto konaním, postupom žalovaného bola žalobcovi spôsobená škoda, a to konaním priečiacim sa dobrým mravom, resp. zo strany žalovaného došlo k porušeniu všeobecnej preventívnej povinnosti.

8. Ďalej okresný súd uviedol, že žalovaný voči uplatnenému nároku žalobcu na náhradu škody vzniesol námietku premlčania.

9. Okresný súd poukázal na to, že súdna prax a rovnako aj právna teória pod premlčaním rozumie márne uplynutie doby ustanovenej zákonom na vykonanie práva. Znamená to výrazné oslabenie subjektívneho práva účastníka, keďže premlčaním sice jeho nárok nezaniká, nemôže byť však súdom priznaný, ak povinný pred súdom čelí uplatnenému právu námietkou premlčania. Nárok oprávneného účastníka trvá aj naďalej, stáva sa však prostredníctvom súdu nevymáhateľným. Účelom právnej úpravy inštitútu premlčania je, aby oprávnený subjekt (veriteľ) pod hrozbou sankcie premlčania uplatnil (vykonal) svoje právo v ustanovenej premlčacej dobe, teda včas. Účinné vznesenie námietky premlčania práva znamená, že súd oprávnenej osobe nemôže premlčané právo priznať, keďže vznesením námietky premlčania zaniká nárok na autoritatívnu vynútiteľnosť uplatneného práva. Tento inštitút poskytuje východisko, ako predísť, resp. riešiť situácie, keď až po dlhej dobe dochádza k uplatneniu majetkového práva zo strany veriteľa, a tak sa do záväzkových právnych vzťahov účastníkov vnáša právna neistota, resp. hrozba, že dlžník môže byť vystavený bez zreteľa na čas (bez obmedzenia doby) úspešnej žalobe zo strany veriteľa. V inštitúte premlčania sa premieta pravidlo vigilanti bus iura scripta sunt (že zákony sú písané pre bdelych, teda pre tých, ktorí o svoje práva dbajú; alebo inak povedané, že právo patrí bdelym).

10. Okresný súd konštatoval, že sporným medzi stranami bolo, či uplatnený nárok žalobcu na náhradu škody je/resp. nie je premlčaný a v prípade, že nie je premlčaný, či uvedeným konaním, postupom žalovaného došlo k porušeniu všeobecnej prevenčnej povinnosti zakladajúcej právo na náhradu škody v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, resp. či sú splnené predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu úmyselným konaním proti dobrým mravom v zmysle ust. § 424 Občianskeho zákonníka.

11. Súd prvej inštancie poukázal na to, že právna úprava zodpovednosti za škodu sa nachádza v Občianskom ako aj Obchodnom zákonníku. Zodpovednosť za škodu v Obchodnom zákonníku je upravená len ako zodpovednosť za porušenie povinnosti zo záväzku. Za škodu zodpovedá ten, kto poruší povinnosť zo záväzku, a to z obchodných záväzkov, ako sú vymedzené v § 261 a v § 262 Obchodného zákonníka. Záväzková zodpovednosť za škodu je rozšírená aj na porušenie inej právnej povinnosti ako povinnosti zo záväzku, a to na škodu spôsobenú porušením povinností stanovených Obchodným zákonníkom (§ 757 Obchodného zákonníka).

12. Okresný súd zhodnotil, že v danej veci nešlo o porušenie povinnosti z obchodno-záväzkového vzťahu podľa § 373 Obchodného zákonníka, ani o porušenie inej povinnosti podľa Obchodného zákonníka (§ 757 Obchodného zákonníka). Podľa § 397 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje inak, je premlčacia doba štyri roky. S poukazom na uvedené sa právna úprava uvedená v ust. § 398 Obchodného

zákonníka aplikuje iba na právo na náhradu škody, ktoré sa riadi Obchodným zákonníkom (najmä teda na zodpovednosť za porušenie zmluvných povinností podľa § 373 alebo zodpovednosť za porušenie iných povinností vyplývajúcich z Obchodného zákonníka podľa ust. § 757).

13. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca sa primárne domáhal svojho práva na náhradu škody voči žalovanému na základe porušenia ust. § 424 Občianskeho zákonníka, resp. porušenia všeobecnej prevenčnej povinnosti zakladajúcej právo na náhradu škody v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. V danom spore sa tak na zodpovednosť za škodu uplatnia ust. Občianskeho zákonníka a v nadväznosti na uvedené sa aj premlčanie spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka o premlčaní práva na náhradu škody, kde premlčacia lehota plynie podľa § 106 Občianskeho zákonníka (rozsudok NS SR sp. zn. 3MCdo 40/2012 zo dňa 17.4.2012 - na zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností podľa iného právneho predpisu než Obchodného zákonníka sa aplikuje Občiansky zákonník, a to vrátane jeho ustanovení o premlčaní práva na náhradu škody, ďalej rozsudok NS SR sp. zn. 4Obdo/6/2010 zo dňa 22.10.2010).

14. Nakoľko žalovaný vzniesol hmotnoprávnu námietku spočívajúcu v námietke premlčania uplatneného nároku, okresný súd sa v rámci hospodárnosti konania prioritne zaoberal hmotnoprávnou námietkou.

15. Okresný súd uviedol, že v ust. § 106 Občianskeho zákonníka sa využíva normatívny konštrukt kombinácie dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty a trojročnej objektívnej premlčacej lehoty. Pre vzťah týchto lehôt je charakteristické ich komplementárne plynutie, teda okamih, v ktorom mohol oprávnený subjekt uplatniť právo po prvýkrát (tzv. *actionata*), sa zásadne definuje momentom nadobudnutia subjektívnej vedomosti oprávnenej osoby. Od tohto okamihu začína plynúť dvojročná premlčacia lehota na uplatnenie práva na súde. Subjektívna premlčacia lehota však plynie v rámci lehoty objektívnej, ustanovenej na tri roky (resp. 10 rokov, ak ide o škodu spôsobenú úmyselne). Subjektívna premlčacia lehota môže začať plynúť kedykoľvek počas plynutia objektívnej premlčacej lehoty; inak povedané, k subjektívnej vedomosti oprávneného subjektu naplnením predpokladov vedomosti o škode a osobe za škodu zodpovednej môže dôjsť kedykoľvek v rámci plynutia objektívnej premlčacej lehoty.

16. Súd prvej inštancie poukázal na to, že škoda mala spoločnosti LEAM s.r.o. vzniknúť konaním, správaním žalovaného v období od októbra 2011 do februára 2012, a to tým, že žalovaný ako veriteľ, ako aj záložný veriteľ (medzi zmluvnými stranami uzatvorená záložná zmluva), porušil všeobecnú prevenčnú povinnosť a z tohto porušenia mu mala vzniknúť zodpovednosť za škodu, konal v rozpore s dobrými mravmi, neposkytol potrebnú súčinnosť ako záložný veriteľ, čo má zakladať jeho zodpovednosť za škodu. Okresný súd mal za to, že či už ide o náhradu škody podľa § 424, resp. § 415 Občianskeho zákonníka, bolo potrebné aplikovať ust. § 100 a ust. § 106 Občianskeho zákonníka vzhľadom na vznesenú námietku premlčania.

17. V ust. § 106 Občianskeho zákonníka ide o dvojročnú subjektívnu premlčaciu lehotu a trojročnú, resp. desaťročnú objektívnu premlčaciu lehotu (ak škoda bola spôsobená úmyselne). Rozhodujúcim okamihom je, kedy sa poškodený dozvedel o škode a kto za ňu zodpovedá.

18. Žalobca odvodzoval uplatnený nárok na náhradu škody, ktorá mala vzniknúť spoločnosti LEAM s.r.o. konaním, správaním žalovaného v období od októbra 2011 do februára 2012 (škoda mala vzniknúť podľa skutkového vymedzenia uplatneného nároku žalobcu v tomto období, keď sa žalobca dozvedel o prerušení konania o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, o začatí výkonu záložného práva s tým, že žalovaný neudelil súhlas s prevodom nehnuteľností, resp. súhlas podmieňoval poskytnutím určitej záruky a tretia osoba mala k dispozícii finančné prostriedky na preukázanie finančného krytia do konca februára 2012 a následne tak malo dôjsť k odstúpeniu od kúpnej zmluvy zo strany tretej osoby), pričom výšku škody si žalobca uplatnil ako rozdiel medzi kúpnu cenou v kúpnej zmluve a výškou pohľadávky žalovaného voči spoločnosti LEAM s.r.o. z titulu úverovej zmluvy vyčíslenej ku dňu 30.11.2011.

19. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 237/2007, citované ustanovenie § 106 Občianskeho zákonníka upravuje pri práve na náhradu škody dvojročnú subjektívnu premlčaciu dobu, ktorá plynie odo dňa, keď sa poškodený dozvie o vzniknutej škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá, v okamihu, kedy preukázateľne získal informáciu o okolnostiach vzniku škody, ktoré mu pomôžu urobiť si dostatočne pravdepodobný úsudok o tom,

ktorá konkrétna osoba za škodu zodpovedá. Pokiaľ je právo na náhradu škody premlčané, súd žalobu zamietne aj v prípadoch, v ktorých ešte nie preukázaná zodpovednosť za škodu alebo výška škody.

20. V danej súvislosti okresný súd poukázal na fakt, že pojem „dozvedel sa o škode“, neznamená, že sa poškodený musel dozvedieť aj o výške škody, resp. mal výšku škody vyčíslenú v peniazoch. Podľa názoru okresného súdu bolo potrebné pojem „keď sa poškodený dozvie o škode“ vykladať tak, že poškodený získa nielen subjektívnu vedomosť o určitej majetkovej či nemajetkovej ujme, ale aj o jej rozsahu, teda získa vedomosť o tom, čo bolo konkrétne poškodené, jeho rozsah.

21. Z vyššie uvedeného mal okresný súd za to, že žalobcovi subjektívna premlčacia doba začala plynúť od začiatku marca 2012, teda od 01.03.2012 (škoda mala spoločnosti LEAM s.r.o. vzniknúť konaním, správaním žalovaného v období od októbra 2011 do konca februára 2012), preto bol názoru, že týmto okamihom, po tomto období mal žalobca vedomosť o škode a kto za ňu zodpovedá a zistiť tak rozsah škody. Okresný súd poukázal na to, že zo žaloby nevyplýval jednoznačne konkrétny dátum, kedy mal žalobcovi uplatnený nárok vzniknúť. Z uvedeného dvojročná subjektívna premlčacia doba tak uplynula dňom 01.03.2014. Žaloba v danom spore bola podaná na súde dňa 08.08.2018, teda po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, teda uplatnený nárok okresný súd nemohol žalobcovi priznať v súdnom konaní z dôvodu uplynutia premlčacej doby (§ 100 Občianskeho zákonníka).

22. Okresný súd poznamenal, že v súdenom prípade boli časové okamihy začiatku plynutia subjektívnej aj objektívnej premlčacej doby totožné, pričom právo žalobcu ako poškodeného sa premlčalo už márnym uplynutím subjektívnej dvojročnej premlčacej doby. Objektívna premlčacia doba žiadnym spôsobom nemôže predĺžiť subjektívnu premlčaciu dobu, a pokiaľ sa právo premlčí už momentom márneho uplynutia subjektívnej premlčacej doby, na ďalšie plynutie objektívnej doby sa už neprihliada.

23. Pokiaľ žalobca v žalobe poukazoval na ust. § 405 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka s tým, že podľa jeho názoru došlo k predĺženiu premlčacej doby, pretože spoločnosť LEAM s.r.o. sa žalobou podanou na Okresnom súde Žilina dňa 11.12.2015 domáhala proti žalovanému zaplata náhrady škody vo výške 2.439.823,96 Eur, pričom súd uznesením zo dňa 14.12.2016 konanie zastavil pre nezaplata súdneho poplatku zo žaloby, proti uzneseniu bolo podané odvolanie a následne odvolací súd uznesením zo dňa 28.09.2017 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, tak okresný súd sa s uvedeným názorom žalobcu nestotožnil. V danom spore sa aplikujú ustanovenia o náhrade škody podľa Občianskeho zákonníka, teda súd aplikoval aj úpravu premlčania práva na náhradu škody podľa Občianskeho zákonníka, a to vzhľadom na vymedzený a uplatnený nárok žalobcu.

24. V ďalšej časti odôvodnenia okresný súd uviedol, že Občiansky zákonník v ust. § 112 Občianskeho zákonníka upravuje dva osobitné prípady, keď dochádza k zastaveniu plynutia premlčacej doby (spočívanie premlčacej doby), a to a) ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, b) ide o právo, ktoré bolo právoplatne priznané a na súde alebo na inom príslušnom orgáne bolo navrhnuté začatie výkonu exekúcie. Spočívanie premlčacej doby podľa prvej vety § 112 Občianskeho zákonníka spočíva v tom, že premlčacia doba od uplatnenia práva (nároku) na súde alebo na inom príslušnom orgáne po dobu konania za podmienok § 112 Občianskeho zákonníka prestáva plynúť. Predpokladom spočívania premlčacej doby podľa ust. § 112 Občianskeho zákonníka nie je však len uplatnenie práva na súde alebo inom príslušnom orgáne, ale aj to, že veriteľ v začatom konaní riadne pokračuje. O riadne pokračovanie v konaní nejde, keď účastník zavíni zastavenie konania preto, že neopraví vady žaloby (§ 129 a nasl. CSP), bezdôvodne vezme žalobu späť (§ 144 a nasl. CSP), zastavenie konania pre nezaplata súdneho poplatku zo žaloby. Ak sa v konaní riadne nepokračuje, nemá uplatnenie nároku vplyv na plynutie premlčacej doby.

25. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodovaciu prax, v ktorej sa súdy vysporiadali s výkladom pojmu „riadne pokračovanie v konaní“, a to v rozhodnutí NS SR sp. zn. 2Cdo/9/1999 zo dňa 30.03.1999, uznesení NS ČR sp. zn. 22Cdo/1007/2014 zo dňa 24.09.2014, v uznesení NS ČR sp. zn. 28Cdo/4585/2014 zo dňa 15.12.2014.

26. Z obsahu spisu mal okresný súd preukázané, že žalobca (resp. spoločnosť LEAM s.r.o.) už predtým podal na súde tri žaloby o náhradu škody. Žalobca (LEAM s.r.o.) sa žalobou zo dňa 02.05.2012 (č.l. 96) domáhal proti žalovanému (Prima banka Slovensko, a.s.) zaplata náhrady škody vo výške 2.439.823,96 Eur. Konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 27Cb/83/2012 bolo

zastavené na základe späťvzatia žaloby (č.l. 107). Žalobca (LEAM s.r.o.) sa žalobou zo dňa 05.12.2014 (č.l. 96) domáhal proti žalovanému (Prima banka Slovensko, a.s.) zaplata náhrady škody vo výške 2.439.823,96 Eur, konanie bolo vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 28Cb/335/2014, súd odmietol žalobu žalobcu uznesením č.k. 28Cb/335/2014-16 zo dňa 03.02.2015. Žalobca podal proti uvedenému uzneseniu odvolanie, Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 2Cob/128/2015-29 zo dňa 15.06.2016 odvolanie žalobcu odmietol (č.l. 108). Žalobca (LEAM s.r.o.) podal na súde dňa 11.12.2015 žalobu, ktorou sa domáhal proti žalovanému (Prima banka Slovensko, a.s.) zaplata náhrady škody vo výške 2.439.823,96 Eur, konanie bolo zastavené pre nezaplata súdneho poplatku zo žaloby, a to uznesením č.k. 10Cb/130/2016-42 zo dňa 14.12.2016 (č.l. 121). Teda žalobca v tomto konaní riadne nepokračoval. Zároveň poukázal na to, že táto skoršia žaloba bola podaná na súde až po uplynutí subjektívnej premlčacej doby. Žaloba v danom spore bola podaná na okresnom súde dňa 08.08.2018.

27. S odkazom na uvedené predchádzajúce konania (podané žaloby voči žalovanému o náhradu škody vo výške 2.439.823,96 Eur) nedošlo k spočítaniu plynutia premlčacej doby (k jej zastaveniu), teda nedošlo tak k aplikácii ust. § 112 Občianskeho zákonníka.

28. Okresný súd uzavrel, že uplatnený nárok žalobcu na náhradu škody s poukazom na uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia je premlčaný.

29. Zároveň okresný súd uviedol, že nevykonala dôkaz navrhnutý žalobcom za účelom ozrejmenia skutkového stavu, a to výsluch svedkov X. (konateľka úpadcu) a K. (člen predstavenstva spoločnosti NORTEC, SE), nakoľko mal za to, že vykonanie tohto dôkazu pre rozhodnutie vo veci samej nie je potrebné, je nadbytočné, a to práve s ohľadom na vznesenú námietku premlčania; pri vznesenej námietke premlčania vo vzťahu k uplatnenému nároku za preukázania, že nárok bol skutočne uplatnený po uplynutí zákonnej premlčacej lehoty, vykonanie tohto dôkazu nebolo dôvodné vykonať, bolo by nevhodné, nadbytočné. Okresný súd nevykonala ani dôkaz navrhnutý žalovaným - výsluch svedka K. k okolnostiam výkonu záložného práva, nakoľko mal za to, že vykonanie aj tohto dôkazu nie je pre rozhodnutie vo veci samej relevantné, bolo by nadbytočné, z dôvodu premlčania uplatneného nároku. S poukazom na uvedené zamietol návrhy na vykonanie dôkazov (návrhy na výsluch svedkov) v zmysle návrhov strán sporu.

30. Za situácie, kedy bol nárok na náhradu škody tvoriaci predmet sporu premlčaný, neexistoval základ nároku na náhradu škody, považoval okresný súd za nadbytočné a nevhodné, právne irelevantné zaoberať sa zodpovednosťou za škodu alebo dokazovať výšku škody. Z toho dôvodu žalobu v celom rozsahu zamietol z dôvodu premlčania. V tejto súvislosti poukázal na závery vyjadrené v rozsudku NS SR sp. zn. 4Cdo/237/2007 zo dňa 29.10.2008, podľa ktorého, ak je právo na náhradu škody premlčané, súd žalobu zamietne aj v prípadoch, v ktorých ešte nie je preukázaná zodpovednosť za škodu alebo výška škody. Preukázanie jednotlivých predpokladov zodpovednosti a najmä výšky škody by za týchto okolností bolo totiž z hľadiska procesnej ekonomie nevhodné (rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/237/2007 zo dňa 29.10.2008).

31. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods.1 CSP. Vzhľadom na to, že žalobu žalobcu zamietol, bol žalovaný úspešnou stranou v spore, preto priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, a to tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

32. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), e), f), g), h) CSP. Namietal nesprávnosť, ako aj nezákonnosť zamietajúceho rozsudku v celom rozsahu, ktorý považoval za predčasný a pre absenciu náležitého riadneho odôvodnenia rozsudku aj za vnútorne nekonzistentný, a tým nepresvedčivý. Odvolací dôvod, že okresný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, žalobca videl v tom, že z odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku je zrejmé, že o zamietnutí žaloby okresný súd rozhodol priamo na prvom pojednávaní vo veci, prihliadnuc na žalovaným vznesenú námietku premlčania nároku na náhradu škody bez toho, aby sa zaoberal zodpovednosťou za škodu alebo dokazovaním výšky škody (najmä odseky 42. a 43. odôvodnenia rozsudku). Žalobca uviedol, že nárok úpadcu na náhradu škody nebol v čase podania žaloby premlčaný a okresný súd mal o žalobe rozhodovať v rámci konania. Okresný súd len konšatoval

premlčanie uplatneného nároku žalobcu, a preto vydaným rozsudkom bolo žalobcovi zjavne odopreté základné právo na prístup k súdu a na spravodlivé súdne konanie. Okrem toho boli porušené práva žalobcu navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim. Žalobca navrhol výsluch svedkov, ktorý bol okresným súdom zamietnutý, čím bola porušená aj kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní. Podľa žalobcu súd prvej inštancie v určitej miere zvýhodnil žalovaného, čo videl v tom, že si prevzal do svojho rozhodnutia skoro celú argumentáciu žalovaného z vyjadrenia a argumentáciu prednesenú na pojednávaní, naproti tomu uplatnenými prostriedkami procesného útoku žalobcu sa nezaoberal, pritom najmenej v časti námietky žalovaného týkajúcej sa premlčania uplatneného nároku úpadcu, táto podľa žalobcu nebola oprávnená. Mal za to, že bolo porušené jeho právo na primerané a náležité odôvodnenie rozhodnutia, keď okresný súd sa nezaoberal všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, konštatoval len premlčanie bez toho, aby sa ďalej zaoberal špecifickými okolnosťami posudzovaného prípadu s ohľadom na skutkové tvrdenia a predložené dôkazy v rámci žaloby, či návrhom strán sporu na výsluch svedkov. Porušením práva žalobcu mu bola odňatá možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti zamietavému rozsudku pri podaní odvolania. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie zamietol jeho návrh na výsluch svedkov, pričom právny názor súdu prvej inštancie v odseku 41. písomného vyhotovenia nepovažoval za správny a zákonný. Poukázal na skutkový stav prezentovaný v žalobe, ktorý siaha až do rokov 2011 a 2012, teda do obdobia podstatne predchádzajúceho vyhláseniu konkurzu na majetok úpadcu (03.05.2018), pričom práve navrhnutý výsluch svedkov by mohol lepšie ozrejmiť bližšie okolnosti posudzovaného prípadu, ktorého aktérmi boli výlučne úpadca zastúpený v tom čase X. ako štatutárnym orgánom, žalovaný - banka a spoločnosť NORTEC, SE - budúci kupujúci zastúpený K. I. ako členom predstavenstva, a to vo vzťahu k posudzovaniu splnenia predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu podľa ust. § 424, resp. § 415 Občianskeho zákonníka, ako aj jej výšky a okolnostiam plynutia premlčacej doby a jej zachovania vo vzťahu k uplatnenému nároku úpadcu. Na základe vykonaného výsluchu svedkov by podľa žalobcu boli v konaní zistené rozhodujúce skutočnosti potrebné pre stanovenie, resp. určenie ďalšieho postupu súdu v spore, ako aj strán sporu pri navrhovaní prostriedkov procesného útoku, či prostriedkov procesnej obrany v rámci konania a v konečnom dôsledku by zistený skutkový stav po vykonaní navrhnutých dôkazov zrejme odôvodnil iné rozhodnutie súdu prvej inštancie v merite veci ako zamietnutie žaloby z dôvodu premlčania. Pri posudzovaní spočívania premlčacej lehoty podľa relevantného ust. § 112 Občianskeho zákonníka bude vždy pritom záležať na individuálnych okolnostiach konkrétneho právneho prípadu, pričom práve výsluch svedkov by tieto okolnosti mohol bližšie ozrejmiť. Výsluchom X. E. W. - konateľky úpadcu, by s prihliadnutím na všetky okolnosti mohli byť zdôvodnené konkrétne okolnosti a zistené rozhodujúce skutočnosti podania viacerých žalôb úpadcom na uplatnenie jeho nároku voči žalovanému v období predchádzajúceho vyhláseniu konkurzu, konkrétny postup súdov v týchto konaniach, ako aj zdôvodnené súdne rozhodnutia vydané v týchto konaniach. Podotkol, že úpadca sa v danom čase aj s ohľadom na evidentne úmyselné správanie a konanie žalovaného opísané v žalobe porušujúce dobré mravy, odôvodňujúce s prihliadnutím na všetky okolnosti zodpovednosť žalovaného za škodu voči úpadcovi podľa ust. § 424 Občianskeho zákonníka (resp. podľa ust. § 415 Občianskeho zákonníka), preukázateľne nachádzal vo finančných ťažkostiach. Podotkol, že v danom prípade sa jedná celkovo o tri žaloby o náhradu škody podané úpadcom v období pred vyhlásením konkurzu, na ktoré v rámci svojho právneho posúdenia poukázal aj súd prvej inštancie v odseku 38., avšak do zmieňovaného odseku absolútne opomenul premietnuť pre spor relevantné uznesenie zo dňa 28.09.2017, sp. zn. 14Cob/103/2017, uvedené žalobcom v žalobe, pritom ho okresný súd uviedol len v odseku 1. a 34. odôvodnenia. Podľa žalobcu rozsudok trpí zjavnou podstatnou vadou, ktorá spochybňuje jeho správnosť a zákonnosť a inak ako zrušením rozsudku v celom rozsahu a vrátením veci na nové konanie (aj s vykonaním dokazovania okrem iného svedkov navrhnutých žalobcom, prípadne žalovaným) nemožno docieľiť nápravu súčasného stavu. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie nevykonal v spore žiadne dokazovanie a nezisťoval náležite skutkový stav ohľadom uplatneného nároku úpadcu a jeho výšky s ohľadom na premlčanie, čo nepovažoval za správny a zákonný postup. Nevykonaním dôkazov nedospel ani ku skutkovým zisteniam podstatným a relevantným pre rozhodnutie vo veci, nevykonal náležite ani právne posúdenie. Nemožno sa stotožniť s obsahom rozsudku, ktorý neutvrďuje odvolateľa v tom, že v danom prípade naozaj možno hovoriť o premlčanom nároku úpadcu. Podľa žalobcu súd prvej inštancie nezisťoval náležitým spôsobom a vôbec skutkový stav v spore a z tohto dôvodu nemožno v okamihu podania odvolania uviesť konkrétne ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré by po vrátení veci odvolacím súdom na nové konanie a rozhodnutie žalobca uplatnil pred súdom prvej inštancie. Tieto by boli oznámené žalobcom najskôr až po vykonaní dôkazu výsluchom žalobcom navrhnutých svedkov, ak by súd pripustil návrh na jeho vykonanie. Pre správne a zákonné rozhodnutie vo veci bolo nevyhnutné do hĺbky skúmať špecifiká daného prípadu a najmä skutkového stavu v žalobe, tiež s ohľadom na tú skutočnosť, že úpadca sa toho času nachádzal

v konkurze, pričom nemožno bez ďalšieho vylúčiť, že tento stav nie je sčasti aj výsledkom správania a konania žalovaného voči úpadcovi v období predchádzajúcim vyhláseniu konkurzu opísanému v žalobe. Ďalej namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, v ktorej súvislosti odkázal na argumentáciu prezentovanú pri ďalších odvolacích dôvodoch uvedených pod písmenami A. až D. odvolania. Podľa žalobcu súd prvej inštancie pri rozhodovaní o námietke premlčania nároku úpadcu vznesenej žalovaným počas konania aplikoval relevantné ustanovenia § 100, § 106 a § 112 Občianskeho zákonníka, avšak na nedostatočne zistený skutkový stav. Konkrétne vec nemožno právne posúdiť či už správne, resp. nesprávne, ak súd prvej inštancie nezistil v spore konkrétne skutkové okolnosti a špecifiká posudzovaného prípadu. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

33. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný v podaní zo dňa 9. septembra 2021 (č.l. 332 - 334 spisu). K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP uviedol, že za postup súdu možno považovať iba samotný priebeh konania, jednotlivé procesné úkony súdu, jeho faktickú činnosť alebo nečinnosť, nie rozhodnutie ako výsledok vecnej rozhodovacej činnosti súdu s odkazom na uznesenie ÚS SR a uznesenia NS SR. Uviedol, že prvoinštančný súd konštatoval, že nárok na náhradu škody je premlčaný, pričom myšlienkový postup, ktorým dospel k svojmu rozhodnutiu, odôvodnil dostatočne racionálne a presvedčivo a s odkazom aj na závery vyjadrené v rozsudku NS SR sp. zn. 4Cdo/237/2007 konštatoval, že vzhľadom na premlčanie žalobou uplatneného nároku by bolo preukazovanie jednotlivých predpokladov zodpovednosti za škodu z hľadiska procesnej ekonomie nevhodné. Podľa žalovaného výpovednú hodnotu odôvodnenia rozsudku je potrebné vnímať nielen parciálne a izolovane, ale predovšetkým vo vzájomných súvislostiach argumentácie súdu prvej inštancie. Pokiaľ konkrétne rozhodnutie stručne, vecne a výstižne - po skutkovej a právnej stránke postihuje všetky významné momenty súdeného prípadu, možno objektívne konštatovať, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany na spravodlivý proces, pričom napadnutý rozsudok tieto atribúty spĺňa. Navyše, o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konanie na okresnom súde zjavne nevykazuje znaky nespravodlivosti. Ani pri akceptácii záveru o nedostatočnom odôvodnení rozsudku, čo žalovaný zásadne odmieta, by nešlo v kontexte celého súdneho konania o také porušenie, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu. Už vôbec nemožno uvažovať o tom, že by okresný súd týmto žalobcovi znemožnil uskutočňovať jeho procesné práva. Súd prvej inštancie sa so vznesenými návrhmi na doplnenie dokazovania vysporiadal, pričom riadne odôvodnil, prečo tieto dôkazy nevykonal. Právo navrhovať dôkazy ani tvrdiť skutočnosti mu nebolo odňaté. Postup okresného súdu neindikuje, že by mala niektorá zo sporových strán v rozpore so zásadou rovnosti zbraň podstatnú výhodu oproti druhej strane. Okresný súd zabezpečil rovnosť sporových strán vytvorením rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Pokiaľ žalobca namietal, že okresný súd nevykonal navrhovaný výsluch svedkov, a to konateľky úpadcu X. a K., ktorí by mali ozrejmiť okolnosti prípadu vo vzťahu k posudzovaniu splnenia predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, že výsluchom X. W. mohli byť bližšie zdôvodnené konkrétne okolnosti podania predchádzajúcich žalôb o náhradu škody, postup súdov a rozhodnutia v týchto konaniach, tak žalovaný poukázal na to, že výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na súde. Časové súvislosti podstatné pre posúdenie premlčania nároku na náhradu škody v zásade vyplývajú z tvrdení sporových strán a predložených listinných dôkazných prostriedkov, t.j. kedy a akým postupom mal žalovaný údajne konať úmyselne v rozpore s dobrými mravmi a spôsobiť tak žalobcovi škodu, vrátane momentu, kedy sa žalobca mohol najskôr dozvedieť o vzniku tejto škody. Podotkol, že k naplneniu predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu nikdy nedošlo. Žalovaný neporušil žiadnu zmluvnú ani mimozmluvnú povinnosť, už vôbec nekonal úmyselne v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal na to, že úpadca je naďalej vlastníkom založených nehnuteľností, ktoré mali byť prevedené na obchodnú spoločnosť NORTEC, SE, žiadna škoda mu nevznikla, jeho majetok sa nezmenšil. Naopak, je všeobecne známe, že hodnota nehnuteľností v Bratislave za posledné desaťročie vzrástla. Ak by škoda vznikla, čo žalovaný zásadne odmieta, medzi domnelým úmyselným konaním žalovaného, ktoré by malo byť v rozpore s dobrými mravmi a škodou chýba kauzálny nexus. Bez relevancie v tomto smere bol navrhovaný výsluch konateľky úpadcu k doposiaľ podaným žalobám o náhradu škody. Výsledok predchádzajúcich konaní je predsa známy zo súdnych rozhodnutí tvoriacich súčasť súdneho spisu. Všetky konania boli zastavené bez meritórneho prejednania veci, a to buď pre späťvzatie žaloby, neodstránenie súdom vytknutých väd žaloby alebo pre nezaplatenie súdneho poplatku. Navyše, žalobca v podstate neoznačil žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré mali byť výsluchom

svedkov preukázané. Okresný súd nekonal arbitrárne, keď návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania za týchto okolností nevyhovel. K námietke nesprávnych skutkových zistení a na to nadväzujúce právne posúdenie žalovaný poukázal na to, že žalobca neoznačil konkrétnu právnu normu, ktorú mal odvolací súd (poznámka krajského súdu: zrejme správne malo byť okresný súd) úplne opomenúť (či použiť namiesto príslušnej) alebo sice správne použiť na zistený skutkový stav, avšak nesprávne interpretovať alebo následne aplikovať. Z odvolania nemožno abstrahovať právne posúdenie veci, ktoré žalobca považuje za nesprávne. Žalobca nanajvýš zdôraznil, že okresný súd nevykonal žiadne dokazovanie a nezisťoval náležité skutkový stav, s ktorým záverom sa nemožno stotožniť. To, že okresný súd nevypočul svedkov navrhovaných žalobcom, neznamena, že nevykonal ďalšie dokazovanie a náležité nezisťoval skutkový stav, keď výsluch svedka nie je jediným dôkazným prostriedkom. K námietke „nedostatočnosti“ doteraz zisteného skutkového stavu z dôvodu prípustnosti jeho ďalšieho dotvárania novotami, žalovaný poukázal na ust. § 366 CSP s tým, že prípustnosť odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. g) CSP je potrebné vnímať v spojitosti s ust. § 366 písm. d) CSP. Vzhľadom na prezentované skutočnosti žalovaný považoval rozsudok Okresného súdu Žilina za vecne správny a navrhol ho potvrdiť s priznaním nároku na náhradu trov odvolacieho konania.

34. Zároveň, v súlade s § 219 ods. 3 CSP v nadväznosti na § 378 ods. 1 CSP žalovaný žiadal, aby mu bolo upovedomenie o mieste a čase prípadného verejného vyhlásenia rozsudku doručené elektronickými prostriedkami na e-mailovú adresu I..

35. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca v podaní zo dňa 21.09.2021 (č.l. 344 - 347 spisu). Uviedol, že v celom rozsahu trvá na podanom odvolaní, zamietajúci rozsudok považuje za vecne nesprávny a nezákonný a ako celok nepresvedčivý. Podľa žalobcu vyjadrenie žalovaného nie je spôsobilé ani len sčasti spochybníť dôvodnosť podaného odvolania a v ňom vytykané nedostatky. Po obsahovej stránke je vyjadrenie žalovaného prevažne všeobecného charakteru a v značných, len všeobecných odkazoch na judikatúru súdov bez bližšieho výstižného, či vecného vysvetlenia. Podľa odvolateľa, vydaním napadnutého rozsudku boli porušené jeho práva na spravodlivý proces. Zdôraznil, že každý prípad je potrebné posudzovať individuálne, a to najmä vtedy, ak sa jedna z procesných strán nachádza v konkurze a najmä, ak úpadca uplatňoval nárok voči žalovanému aj v období pred konkurzom. Podľa odvolateľa bolo nevyhnutné pre správne a zákonné rozhodnutie vo veci do hĺbky skúmať špecifiká daného prípadu, čo súd prvej inštancie opomenul a obmedzil sa výlučne len na konštatovanie premlčania nároku úpadcu vyhovejúc vznesenej námietke žalovaného. Nápravu nesprávnosti a nezákonnosti napadnutého rozsudku možno podľa odvolateľa dosiahnuť najmä, nie však výlučne v pripustení vykonania dôkazov navrhnutých procesnými stranami na výsluch svedkov, ktorý súd prvej inštancie z dôvodu nadbytočnosti pre konštatovanie premlčania nároku úpadcu zamietol, ako aj v uplatnení ďalších prostriedkov procesného útoku odvolateľa, či prostriedkov procesnej obrany žalovaného v novom konaní, nadväzujúcich na obsah výpovedí týchto svedkov. Podľa odvolateľa je viac než nutné, aby sa nesprávnosť, nezákonnosť a nepresvedčivosť napadnutého rozsudku odstránila v novom konaní, v ktorom by súd prvej inštancie čo do riadneho vykonaného dokazovania náležité zistil skutkový stav, vec právne posúdil a svoje závery vyjadril v novom písomnom vyhotovení rozhodnutia, v ktorom by sa opätovne vysporiadal aj s námietkou premlčania uplatneného nároku. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného, že by žalobcovi pred súdom prvej inštancie „právo navrhovať dôkazy ani tvrdiť skutočnosti mu nebolo odňaté“, nakoľko súd prvej inštancie zamietol nárok úpadcu už na prvom pojednávaní, bez pripustenia návrhu odvolateľa na vykonanie jediného dôkazu v spore. Odvolateľ zotrval na argumentácii, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Žalobca súhlasil s tvrdením žalovaného, že „výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na súde“ avšak namietal, že takýto postup súdu nemôže byť na ujmu procesných práv jednej zo strany sporu, a to najmä vtedy, keď správca v postavení žalobcu uplatňuje nárok úpadcu založený výlučne na okolnostiach existujúcich (daných) pred konkurzom, ktorých stav z tohto dôvodu nie je správcovi konajúcemu za úpadcu až v období po vyhlásení konkurzu dostatočne dôverne skutkovo známy a zrejmy. Práve z tohto dôvodu považoval odvolateľ za nevyhnutné vykonať ako dôkaz výsluch tretích osôb ako svedkov priamo účastných a zainteresovaných na danom prípade, ktorí ako jediní by vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci mohli poskytnúť relevantné informácie pre zistenie náležitého skutkového stavu veci jednak vo vzťahu k posúdeniu dôvodnosti uplatneného nároku úpadcu, ako aj k posúdeniu dôvodnosti námietky premlčania vznesenej žalovaným. Preto sa nestotožnil s konštatovaním žalovaného, že „časové súvislosti podstatné pre posúdenie premlčania nároku na náhradu škody v zásade vyplývajú z tvrdení sporových strán a predložených listinných dôkazných prostriedkov“. Nesúhlasil s námietkou žalovaného, že odvolateľ

„neoznačil žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré majú byť výsluchom svedkov preukázané“, a to vo väzbe na písomné podanie zo dňa 05.03.2020, v ktorom odvolateľ ozrejmil súdu prvej inštancie okolnosti výsluchu. Odvolateľ ďalej trval na odvolacích dôvodoch v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Pokiaľ žalovaný prezentoval, že odvolateľ „neoznačil konkrétnu právnu normu“, tak uvedené tvrdenie považoval za absolútne bezpredmetné. Podľa odvolateľa, nakoľko postupom okresného súdu nebol v danom prípade dostatočne a náležite zistený skutkový stav, ani následné právne posúdenie veci súdom prvej inštancie nemožno považovať za správne a zákonné. Podľa odvolateľa v nastolenom špecifickom prípade úpadcu sa nemožno uspokojiť len s listinnými dôkazmi, tie sú nepostačujúce, čo odvolateľ odôvodňuje tým, že ním navrhnutý výsluch svedkov považoval za kľúčový a rozhodujúci pre objasnenie a preukázanie rozhodujúcich a podstatných skutočností pre náležité zistenie skutkového stavu ako podkladu k následnému právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie. Vykonané dôkazy nemožno v danom prípade považovať za postačujúce. Zotrval aj na odvolacom dôvode podľa ust. § 365 ods. 1 písm. g) CSP, pretože mal za to, že sú tu prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Mal za to, že v odvolaní dostatočným a zrejmým spôsobom vytkol nedostatky napadnutého rozsudku a tieto náležite zdôvodnil. Mal za to, že napadnutý rozsudok je nesprávny, nezákonný a nepresvedčivý.

36. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný prostredníctvom zástupcu, v podaní zo dňa 5. októbra 2021 (č.l. 355 - 356 spisu). Uviedol, že s odvolacou replikou zásadne nesúhlasí. Poukázal na to, že zhromažďovanie skutkového materiálu, potrebného na rozhodnutie v civilnom spore, súvisí nielen so skutkovými tvrdeniami, ale aj s dôkaznými prostriedkami, ktorými sa má preukázať ich pravdivosť. Sporová strana nesie plnú zodpovednosť za výsledok takejto procesnej činnosti. Cieľom sporového konania nie je poznanie objektívnej, či tzv. materiálnej pravdy. Žalobca sa domáha náhrady škody, ktorú mu mal údajne spôsobiť žalovaný konaním v rozpore s dobrými mravmi. Svoju povinnosť substancovať skutkové tvrdenia tak, aby na ich základe mohol súd vykonať riadne dokazovanie, si však neplní. V dôsledku dôkaznej núdze absurdne navrhuje výsluch svedkov „najmä, nie však výlučne za účelom ozrejmenia skutkového stavu, za ktorého bola žaloba podaná“. Žalobca aktuálne nevie označiť skutočnosti, ktoré by mali vecne odôvodniť domnelý nárok na náhradu škody a jeho riadne a včasné uplatnenie na súde. Žalobca v rozpore s § 197 ods. 2 CSP neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré majú byť výsluchom navrhovaných svedkov preukázané, na čom nič nemení ani odkaz žalobcu na jeho podanie zo dňa 5.3.2020. Pokiaľ žalobca apeluje na údajný informačný deficit, vzhľadom na to, že konanie bolo iniciované pôvodnou správkyňou úpadcu v roku 2018, žalobca (aktuálny správca) nemá k dispozícii všetky relevantné informácie a podklady k vysvetleniu bližších okolností podania tejto žaloby a predchádzajúcich žalôb, tak túto prezentovanú argumentáciu nemožno akceptovať. Pôvodná správkyňa úpadcu uvádza v žalobe zo dňa 6.8.2018 na vyše šiestich stranách rozhodujúce skutkové tvrdenia a označuje dôkazné prostriedky na ich preukázanie. Podaná žaloba je kópiou v poradí prvej žaloby zo dňa 2.5.2012, ktorú koncipoval priamo úpadca prostredníctvom svojho advokáta. Úpadca ani pôvodná správkyňa nepovažovali za potrebné navrhnúť, aby súd popri už predložených listinných dôkazných prostriedkoch vykonal dokazovanie aj výsluchom dotknutých svedkov. Evidentne nejde o taký dôkaz, ktorý by mal potenciál prispieť k objasneniu veci, resp. preukázať niektoré z rozhodujúcich skutkových tvrdení. Žalovaný zdôraznil, že bez relevancie je aj navrhovaný výsluch konateľky úpadcu k doposiaľ podaným žalobám o náhradu škody. Výsledok predchádzajúcich konaní je známy zo súdnych rozhodnutí, dodatočné zdôvodňovanie postupu žalobcu a súdov nemôže zvrátiť následky spojené s tým, že žalobca v žiadnom z týchto konaní riadne nepokračoval. Svedkovi navyše neprináleží, aby vnímané skutočnosti hodnotil a nemôže byť preto vypočutý ohľadom svojich skutkových alebo právnych názorov na vec. Súd prvej inštancie nepochybil a nezaťažil svoje rozhodnutie žalobcom namietanými vadami, keď návrhu žalobcu za daných okolností nevyhovet a výsluch svedkov nevykonat. V tejto súvislosti poukázal i na rozhodovacu prax Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, osobitne uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 50/2008, R 6/2000, Nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 372/06, uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 252/2004. Vzhľadom na premlčanie žalobou uplatneného nároku by bolo preukazovanie jednotlivých predpokladov zodpovednosti za škodu z hľadiska procesnej ekonomie navyše nehospodárne. Vo zvyšku žalovaný zotrval na svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu.

37. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 07.10.2021 bol rovnopis vyjadrenia, ktoré podal žalovaný, doručený na vedomie žalobcovi (doručenka na č.l. 362 spisu).

38. Podaním zo dňa 30.06.2021, osobne podaným Okresnému súdu Žilina dňa 30.06.2021 (č.l. 286 spisu), X.. E. W. uskutočnila „Návrh na vstup intervenienta do konania sp. zn. 19Cb/97/2019 z vlastného

podnetu podľa § 82 ods. 1 CSP“ na strane žalobcu. Predmetný návrh okresný súd podaním zo dňa 09.07.2021 doručil stranám sporu na vedomie, ktorý návrh bol doručený žalobcovi podľa doručky na č.l. 316 spisu dňa 22.07.2021 a žalovanému prostredníctvom zástupcu podľa doručky na č.l. 318 spisu dňa 12.07.2021.

39. Okresný súd podaním zo dňa 19.04.2022 intervenientovi na strane žalobcu doručil rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb/97/2019-287 zo dňa 30. júna 2021, ktorý bol intervenientom prevzatý podľa doručky na č.l. 379 spisu dňa 19.04.2022.

40. Následne podaním zo dňa 17.5.2022 bol intervenientovi na strane žalobcu doručený rovnopis odvolania proti rozsudku, ktoré podal žalobca, s možnosťou sa k nemu vyjadriť v lehote 10 dní, ďalej na vedomie boli doručené dve vyjadrenia žalovaného k odvolaniu a vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného, ktoré boli doručené intervenientovi podľa doručky na č.l. 387 spisu dňa 23.05.2022.

41. Na to intervenient na strane žalobcu podaním doručeným Okresnému súdu Žilina dňa 13.06.2022 uskutočnil podanie označené „Oznámenie ku skutkovému stavu konania číslo 19Cb/97/2019 zo dňa 17.5.2022 a prevzatého dňa 30.5.2022“, v ktorom uviedol, že v deň pojednávania dňa 30.6.2021 a taktiež pojednávania týkajúceho sa odvolania, ktoré podal žalobca, nebola X. pripustená k pojednávaniu, osobne podala písomnú žiadosť o povolenie na zaradenie intervenienta na súde a na pojednávanie o odvolaní nebola prizvaná, požadovala nápravu v rámci konania.

42. Uvedené podanie bolo doručené žalobcovi s možnosťou sa k nemu v lehote 10 dní písomne vyjadriť, na čo reagoval žalobca podaním zo dňa 20.06.2022 (č.l. 396 spisu) s tým, že namieta neurčitosť a nelogickosť skutkových tvrdení konateľky, zakladajúcich zmatečnosť tohto podania. Z oznámenia nie je zrejmé, ani žiadnym konkrétnym spôsobom nevyplýva, aký skutkový stav má zámer konateľka vôbec súdu oznámiť a ani, aký konkrétny spôsob nápravy v rámci konania požaduje. Z uvedených dôvodov sa nemá možnosť ani kvalifikovane písomne vyjadriť. Okrem toho mal za to, že žiadne zo skutkových tvrdení konateľky, ako údajného intervenienta na strane žalobcu, uvedených v oznámení nie je ani ničím preukázané, z tohto dôvodu namietal irelevantnosť oznámenia vo vzťahu k predmetu súdneho sporu a žiadal, aby na oznámenie ani sčasti nebolo prihliadané a nevzaté do úvahy, v súvislosti s rozhodovaním o oprávnenosti, či neoprávnenosti priznania nároku úpadcu uplatnenému žalobou v danom spore a ani vo vzťahu k podanému odvolaniu žalobcu. Ďalej namietal, že doposiaľ ani nemal vedomosť o tom, že by konateľka vystupovala v súdnom spore v procesnom postavení intervenienta na strane žalobcu, a teda, či v danej právnej veci bola konateľka vôbec oprávnená doručiť súdu oznámenie a na jeho základe sa domáhať akýchkoľvek nárokov prislúchajúcich výlučne len v osobe intervenienta. Uvedené sa vzťahuje najmä na domáhanie sa nárokov X. k pripusteniu jej účasti na pojednávaní v konaní vo veci samej a obdobne k možnosti vypovedať na súdnom pojednávaní. Žalobcovi dodnes nebola zo strany súdu ani priamo od konateľky doručená žiadna listina, z ktorej by bolo možné vyvodiť záver, že konateľka vstúpila do súdneho sporu v procesnom postavení intervenienta na strane žalobcu, či už z vlastného podnetu alebo na základe oznámenia o spore podľa ust. § 81 CSP. Dodal, že v danom prípade vystupuje v procesnom postavení na strane žalobcu namiesto úpadcu správca a z tohto dôvodu aj akékoľvek podania týkajúce sa tohto súdneho sporu musia byť preukázateľne doručené výlučne správcovi, teda nepostačuje ich doručenie len úpadcovi. Ak by aj konateľka namietala aj preukázala, že podanie o jej vstupe ako intervenienta doručovala výlučne len úpadcovi, tak takéto podanie by nebolo spôsobilé privodiť žiadne právne účinky. Ďalej namietal, že by konateľka akýmkoľvek relevantným spôsobom osvedčila svoj právny záujem na výsledku súdneho sporu. Žalobca považoval oznámenie za nedôvodné a žiadal, aby naň ani sčasti nebolo prihliadané a zároveň, najmä, nie však výlučne, z dôvodu, že konateľka neosvedčila svoj právny záujem na výsledku súdneho sporu, navrhol v súlade s ust. § 83 CSP rozhodnúť o neprípustnosti intervencie X.. E. W. do súdneho sporu, vedeného pred Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 19Cb/97/2019.

43. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 21.6.2022 bolo vyjadrenie žalobcu doručené X.. E. W., s možnosťou sa k nemu v lehote 10 dní písomne vyjadriť (doručenka na č.l. 401 spisu), na čo nebolo reagované.

44. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 18.7.2022 bol rovnopis vyjadrenia intervenienta na strane žalobcu zo dňa 31.5.2022 a vyjadrenie žalobcu zo dňa 20.6.2022 doručený na vedomie žalovanému prostredníctvom zástupcu (doručenka na č.l. 403 spisu).

45. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach ust. § 379 v spojení s ust. § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP verejným vyhlásením rozsudku za aplikácie ust. § 378 ods. 1 CSP v spojení s § 83 CSP rozhodol, že vstup intervenienta X., nar. XX.X.XXXX, bytom R. XXXX/XX, XXX XX D. - A. R. C. do konania na stranu žalobcu nie je prípustný. Rozsudok okresného súdu bol potvrdený podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správne rozhodnutie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

46. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal prípustnosť vstupu intervenienta, a to X.. E. W., do konania na strane žalobcu a odvolanie žalobcu bez nariadenia ústneho pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/131/2022-418 zo dňa 17.04.2023, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, v zmysle vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 18.04.2023 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, ako aj oznámením miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku krajským súdom podľa ust. § 219 ods. 3 CSP elektronickými prostriedkami zástupcovi žalovaného do elektronickej schránky a na e-mailovú adresu I., na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

47. K prvému výroku krajského súdu, ktorým vyslovil, že vstup intervenienta X.. E. W., nar. XX.X.XXXX, bytom R., XXX XX D. - A. R. C. do konania na stranu žalobcu nie je prípustný, sa poukazuje na nižšie citovanú právnu úpravu.

48. Podľa § 81 CSP, intervenient je ten, kto sa zúčastňuje na konaní popri žalobcovi alebo žalovanom a má právny záujem na výsledku konania.

49. Podľa § 82 ods. 1, 2, 3, 4 CSP, intervenient vstupuje do konania z vlastného podnetu alebo na základe oznámenia o spore podľa § 86 písomným podaním. Vstup intervenienta je prípustný počas celého konania. V podaní, ktorým vstupuje do konania, musí intervenient okrem všeobecných náležitostí podania uviesť tvrdenia, ktoré odôvodňujú jeho právny záujem na výsledku konania. Vstup intervenienta do konania súd oznámi stranám.

50. Podľa § 83 CSP súd na návrh rozhodne, či je vstup intervenienta prípustný.

51. V zmysle vyššie uvedených ustanovení Civilného sporového poriadku k vstupu intervenienta do konania dochádza už dňom doručenia jeho písomného podania, v ktorom uvádza, že vstupuje do konania, a to za predpokladu, že toto podanie obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti. Osobitnou náležitosťou podania intervenienta je pritom uvedenie strany, ktorú bude intervenient v konaní podporovať. Súd o prípustnosti vstupu intervenienta rozhodne len na návrh strán sporu.

52. V danom prípade intervenient X.. E. W., nar. XX.X.XXXX, bytom R. XX, XXX XX D. - A. R. C. vstúpila do konania podaním zo dňa 30.06.2021, osobne podaným Okresnému súdu Žilina dňa 30.06.2021, označeným „Návrh na vstup intervenienta do konania sp. zn. 19Cb/97/2019 z vlastného podnetu podľa § 82 ods. 1 CSP“ na strane žalobcu. Predmetný návrh okresný súd doručil stranám sporu na vedomie, a to žalobcovi (doručenka na č.l. 316 spisu) a žalovanému prostredníctvom zástupcu (doručenky na č.l. 318 spisu).

53. Z podania žalobcu zo dňa 20.06.2022 (č.l. 396 spisu) o.i. vyplýval nesúhlas so vstupom X. (konateľky úpadcu) do konania, pretože konateľka neosvedčila svoj právny záujem na výsledku súdneho sporu. Navrhol v súlade s ust. § 83 CSP rozhodnúť o neprípustnosti intervencie X. do súdneho sporu, vedeného pred Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 19Cb/97/2019 ako intervenient na stranu žalobcu.

54. Z uvedeného dôvodu, a to nesúhlasu žalobcu so vstupom intervenienta do konania na jeho strane, odvolací súd skúmal, či sú splnené zákonné podmienky na vstup intervenienta do tohto konania na stranu žalobcu tak, ako to vo svojom podaní žiadal samotný intervenient a dospel k záveru, že jeho vstup nemožno pripustiť. Intervenient sa svojím podaním domáhal vstupu do konania na stranu žalobcu, ktorý sa v danom konaní domáhal voči žalovanému peňažného plnenia z titulu náhrady škody. Intervenient pritom svoj právny záujem na výsledku tohto konania odvodzoval od toho, že bol rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 19CbZm/34/2015 ako žalovaná v 2/ rade zaviazaný zaplatiť žalobcovi (v tomto konaní žalovaný) sumu vo výške 2.538.802,66 Eur s príslušenstvom ako ručiteľ zo zmenky, a má záujem na

výsledku sporu, pretože ak žalobca nebude úspešný, bude ako fyzická osoba žalovanému povinná uhradiť sumu 2.538.802,66 Eur s príslušenstvom.

55. Pre účely posúdenia záujmu intervenienta na výsledku sporu na strane žalobcu si krajský súd od Okresného súdu Žilina zapožičal spisový materiál sp. zn. 19CbZm/34/2015, z ktorého zistil, že intervenient v tomto konaní vystupuje ako dlžník žalobcu (tu žalovaného), z titulu avalu vistazmenky č. 10/008/07 na rad žalovaného, ktorou sa vystaviteľ zmenky zaviazal zaplatiť v deň jej predloženia, t.j. najneskôr do 132 mesiacov od dátumu jej vystavenia sumu 2.538.802,66 Eur na rad A. banka I. a.s. (aktuálne Prima banka a.s. - žalovaný). Intervenient teda vystupuje ako dlžník žalovaného, voči ktorému má záväzok zo zmenky, s tvrdým záujmom na výsledku sporu. V danom prípade je však žalobcom správca konkurznej podstaty úpadcu, na ktorého v zmysle § 44 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii prešlo oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, pričom správca koná v mene a na účet úpadcu. Účinok vyhlásenia konkurzu teda znamená, že pokiaľ ide o majetok podliehajúci konkurzu, odníma sa dispozícia (ius disponendi) dlžníka, prípadne iných osôb, a to v prospech konkurzného správcu. Úlohou správcu podľa ust. § 86 ods. 2 veta prvá, druhá zákona č. 7/2005 Z.z. v rámci správy majetku je uplatňovať a brániť všetky majetkové práva, ktoré tvoria konkurznú podstatu. Znamená to, že správca uplatňuje práva najmä tak, aby nedošlo k ich premlčaniu, preklúzii, prípadne nevykonalosti, resp. bráni tieto práva, aby ich v dôsledku procesných postupov nestratil. Správca okrem speňažovania majetku vykonáva aj správu konkurznej podstaty. Správca svojou činnosťou vykonávanou spôsobom ustanoveným zákonom koná akoby zástupca veriteľov. Správca musí dosiahnuť v konkurznom konaní čo najvyššie uspokojenie pohľadávok veriteľa, ktoré uspokojenie dosiahne speňažením majetku dlžníka v konkurznom konaní, pričom musí postupovať tak, aby minimalizoval náklady konania a maximalizoval uspokojenie pohľadávok veriteľov. Z vyššie uvedeného, a to vyjadreného postavenia správcu, účelu konkurzu, ktorým je uspokojovanie pohľadávok veriteľov (spravidla pomerné), potom X. tvrdím o tom, že v prípade, ak bude žalobca neúspešný, bude aj ona žalovanému povinná uhradiť svoj záväzok podľa rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 19Zm/34/2015 ako ručiteľ zo zmenky, neosvedčila, že má rovnaký záujem na výsledku sporu. Z uvedeného odvolací súd konštatuje, že X. neosvedčila základný právny predpoklad jej prípustnosti vstupu do konania, ktorým je rovnaký právny záujem na výsledku sporu so stranou, ktorú v konaní podporuje, a preto rozhodol o neprípustnosti jej vstupu do konania na strane žalobcu.

56. Podľa ust. § 379 CSP v spojení s ust. § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

57. Za viazanosti vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami bol rozsudok okresného súdu preskúmaný v medziach odvolacích dôvodov žalobcu, obsiahnutých v písomne podanom odvolaní zo dňa 02.08.2021 (č.l. 320 - 323 spisu). Ak žalobca v podanom odvolaní výslovne vyjadril jeho rozsah a dôvody, tak následne potom ani krajský súd v rámci svojho konania a rozhodovania nemohol posudzovať rozsudok okresného súdu a v ňom obsiahnuté závery v tej časti, ktorá sa nestala predmetom odvolania. Teda, ak je odvolateľom vyjadrený rozsah a dôvody podaného odvolania, potom krajský súd nemá daný zákonný podklad, aby vyjadril závery a aby osobitne bolo pristupované k tomu, čo sa v rámci zadaného obsahu odvolania nestalo predmetom konania, posudzovania a rozhodovania odvolacieho súdu. Vždy je to tá strana sporu, ktorá podaným odvolaním vymedzuje, v akom rozsahu rozhodnutie súdu prvej inštancie napáda, z akých odvolacích dôvodov ho rozporuje a len to sa môže stať predmetom posudzovania a zhodnocovania zo strany odvolacieho súdu. Ak sú v rozhodnutí súdom prvej inštancie prijaté závery, ktoré v podanom odvolaní odvolateľ nenapáda, nerozporuje, tak zákonite bez ďalšieho sa nemôžu stať ani predmetom vyhodnocovania odvolacím súdom, pretože k tomu, ako uviedol krajský súd, už nie je zákonný priestor, ak v zmysle ust. § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný a súčasne sa nejedná o žiadnu z právnych situácií vyjadrených pod písm. a), b), c) ust. § 379 CSP. Je predsa potrebné, aby sa rozlišovalo (diferencovalo), čo bolo predmetom odvolacieho konania, posudzovania odvolacím súdom, v nadväznosti na vyjadrené odvolacie dôvody, pretože stav každej sporovej odvolacej právnej veci je odlišný vo väzbe na rozsah a dôvody vyvolanej spornosti uplatňovaných nárokov, prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany. Krajský súd považoval za potrebné uvedené vyjadriť za rešpektovania právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodovania.

58. Za aplikácie vyššie uvedeného § 379, § 380 ods. 1 CSP krajský súd posudzoval rozsudok okresného súdu a v ňom vyjadrené závery a zhodnotenia len v rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov žalobcu,

ktoré boli vyjadrené v ním podanom odvolaní zo dňa 02.08.2021 (č.l. 320 - 323 spisu), v ktorom žalobca uviedol, že podáva odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f), g) a h) CSP, keď mal za to, že okresný súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam, že skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli uplatnené, ako aj, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil. Podľa žalobcu došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, ak okresný súd nevykonal ním navrhnuté dôkazy a napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené a presvedčivé.

59. Za nedôvodné považuje odvolací súd tvrdenie žalobcu, že rozsudok prvoinštančného súdu trpí vadou nedostatočného odôvodnenia. Krajský súd uvádza, že štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého prvoinštančného rozsudku dospel k záveru, že tento kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v označenom zákonom ustanovení spĺňa a zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, pretože z neho vyplýva, čoho sa žalobca svojou žalobou domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko (vyjadrenie) žalovaného k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu. Súd prvej inštanície v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol svoje zistenia, popísal vykonané relevantné dôkazy, a to vyjadrenia strán, listinné dôkazy, a uviedol ako tieto jednotlivito a vo vzájomnej súvislosti vyhodnotil a ako na základe tohto vyhodnotenia právne posúdil. Teda rozsudok okresného súdu obsahuje riadne zdôvodnenie, uvedenie dôkazov, z ktorých okresný súd vyvodil skutkový záver, identifikoval zistený skutkový stav a následne prijatý právny záver riadnym spôsobom vyjadril. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je zvýrazniť práve tie dôkazy, ktoré mali pre vec podstatný, rozhodujúci význam, čo aj okresný súd uskutočnil. To, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia.

60. K odvolacím dôvodom žalobcu, ktoré sa viazali k priebehu pojednávania konaného pred okresným súdom dňa 30. júna 2021, v súhrnnosti krajský súd uvádza, že neboli odvolacími dôvodmi, ktoré by zasiahli do práva žalobcu na spravodlivý proces. Žalobca namietal, že okresný súd rozhodol na prvom pojednávaní vo veci, prihliadnuc na žalovaný vznesenú námietku premlčania nároku na náhradu škody bez toho, aby sa zaoberal zodpovednosťou za škodu alebo dokazovaním výšky škody. Boli porušené práva žalobcu navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, súd prvej inštanície prevzal do svojho rozhodnutia skoro celú argumentáciu žalovaného z vyjadrenia a argumentáciu prednesenú na pojednávaní, naproti tomu uplatnenými prostriedkami procesného útoku žalobcu sa nezaoberal. Okresný súd sa nezaoberal špecifickými okolnosťami posudzovaného prípadu s ohľadom na skutkové tvrdenia a predložené dôkazy v rámci žaloby, či návrhom strán sporu na výsluch svedkov, ktorý by mohol ozrejmiť okolnosti posudzovaného prípadu a splnenie predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu podľa ust. § 424, resp. § 415 Občianskeho zákonníka, ako aj jej výšky a okolnostiam plynutia premlčacej doby a jej zachovania vo vzťahu k uplatnenému nároku úpadcu. Podľa žalobcu by výsluchom svedkov boli v konaní zistené rozhodujúce skutočnosti potrebné pre stanovenie, resp. určenie ďalšieho postupu súdu v spore, ako aj strán sporu pri navrhovaní prostriedkov procesného útoku, či prostriedkov procesnej obrany v rámci konania a v konečnom dôsledku by zistený skutkový stav po vykonaní navrhnutých dôkazov zrejme odôvodnil iné rozhodnutie súdu prvej inštanície v merite veci ako zamietnutie žaloby z dôvodu premlčania. Tieto odvolacie dôvody žalobcu neboli zhodnotené ako opodstatnené. Krajský súd jednotlivito k nim uvádza nasledovné.

61. Sudca rovnako ako sporové strany sa pripravuje na pojednávanie tak, aby jeho priebeh bol plynulý, hospodárny, preto ak mal žalobca za to, že postup okresného súdu, ktorým rozhodol na jedinom pojednávaní, nie je správny, tak nešlo v tejto časti o odvolací dôvod, ktorý by predstavoval zásah do práva žalobcu na spravodlivý proces. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na Čl. 17 CSP, z ktorého vyplýva súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Pripravenosť súdu vo veci rozhodnúť na pojednávaní nemôže byť hodnotená ako zásah do práva žalobcu na spravodlivý proces, ak aj z Čl. 8 CSP vyplýva, že strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Krajský súd uvádza, že k príprave súdu na rozhodnutie vo veci slúžil okresným súdom zvolený postup v zmysle ust. § 167 CSP pri vzájomnom

doručovaní podaní sporovým stranám a v rámci týchto podaní použité prostriedky procesného úroku a prostriedky procesnej obrany, a preto nie namieste, aby sa zhodnotenie vykonaného dokazovania zúžilo len na jedno pojednávanie konané dňa 30. júna 2021. K nedôvodnosti tejto časti odvolacieho dôvodu krajský súd poukazuje aj na ust. § 179 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto konania. Ak v rámci prostriedkov procesnej obrany bola žalovaným už vo vyjadrení k žalobe v podaní zo dňa 27. mája 2019 (č.l. 85-92 spisu) vznesená námietka premlčania, ktoré vyjadrenie bolo doručené žalobcovi spolu s výzvou okresného súdu č.k. 19Cb/97/2019-143 zo dňa 6.9.2019 spolu s procesným poučením a ktorý reagoval v podaní zo dňa 22.10.2019 (č.l. 157 spisu) tak, že uviedol: „...prostriedky procesného útoku (najmä svoje skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany uvedených vo Vyjadrení žalovaného) v zmysle § 149 a nasl. zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) žalobca uplatní priamo na prvom pojednávaní, ktoré súd vytýči na prejednanie veci samej v zmysle ust. § 177 ods. 1 CSP, prípadne na predbežnom prejednaní sporu v zmysle ust. § 168 a nasl. CSP, na ktoré predvolá strany sporu...“, tak potom postupu okresného súdu, ktorý sa na nariadenom pojednávaní primárne zaoberal vznesenou námietkou premlčania a po jej posúdení vo veci rozhodol, nemožno vytknúť nesprávnosť a ani zásah do práva žalobcu.

62. Pokiaľ žalobca namietal nevykonanie ním navrhnutých dôkazov, a to výsluch X., konateľky úpadcu, K. I. ako člena predstavenstva NORTEC, SE, súdom prvej inštancie, tak krajský súd primárne poukazuje na podanie žalobcu zo dňa 22.10.2019 (č.l. 157 spisu), v ktorom ako dôvod návrhu na predvolanie a vykonanie výsluchu označených svedkov uviedol „za účelom ozrejmeneia skutkového stavu“. Okresný súd výzvou zo dňa 20.02.2020 (č.l. 177 spisu) vyzval žalobcu, aby v lehote 10 dní oznámil, za účelom čoho navrhuje vypočuť svedkov E. W. a K. I. a aby zároveň oznámil objektívny dôvod prekážky nezabezpečenia svedkov, nakoľko žiadal o ich predvolanie, na čo reagoval žalobca v podaní zo dňa 05.03.2020 (č.l. 179 spisu) tak, že žaloba bola podaná pôvodnou správkyňou a týka sa okolností, o ktorých správca nemá všetky relevantné informácie. Práve za účelom ozrejmeneia skutkového stavu, za ktorého bola žaloba podaná, navrhol vypočuť ako svedkov osoby, o ktorých sa domnieva, že by takéto informácie vedeli poskytnúť a daný skutkový stav objasniť. P. I. nepozná a s X.. W. má komplikované vzťahy a sťaženú komunikáciu. V súvislosti s uvedeným návrhom žalobcu odvolací súd zdôrazňuje, že tvrdenia sporovej strany vo vyvolanom súdnom spore musia predchádzať označeniu dôkazov. Uvedené znamená, že v rámci procesného útoku, resp. procesnej obrany, sporová strana uvedie konkrétne tvrdenia, ktoré žiada preukázať označeným dôkazom. Ak nie sú súdu poskytnuté konkrétne a určité tvrdenia, pre ktoré sporová strana žiada vykonať dôkaz, tak potom ani nie je hospodárne, účelné, efektívne takto navrhnutý dôkaz vykonať. Dôkazom sa preukazujú tvrdenia sporovej strany, dôkazom sa nenahrádzajú tvrdenia sporovej strany, pretože by bol popretý samotný zmysel a účel dôkazu, ktorý má podporiť tvrdenia v súlade aj s Čl. 8 CSP.

63. Ďalej krajský súd zdôrazňuje to, že navrhnuť vykonanie určitého dôkazu je právo sporovej strany a jej právom je aj vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom. Toto právo však nemožno zamieňať s rozhodovaním súdu o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Nevykonanie dôkazov podľa návrhu alebo predstáv sporovej strany nie je ani postupom, ktorým by jej súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie sporovým stranám v zmysle § 185 ods. 1 CSP. Ak okresný súd nevykonal dôkaz navrhnutý žalobcom, tak týmto postupom žalobca ako odvolateľ nebol vylúčený z realizácie žiadneho procesného práva, ktoré mu priznáva Civilný sporový poriadok, pretože právo navrhovať dôkazy bolo žalobcovi umožnené. V tejto súvislosti sa poukazuje na Nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého ... „Dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu, cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.“ Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z vyšších kritérií. Okresný súd sa výslovne v odseku 41. odôvodnenia svojho rozsudku vyjadril k nevykonaniu dôkazu navrhnutého žalobcom, bol zrejмый a jasný záver, prečo okresný súd nepristúpil k vykonaniu tohto navrhnutého dôkazu, a to z dôvodu nehospodárnosti a nadbytočnosti, za stavu preukázania relevantne vznesenej námietky premlčania žalovaným. Okresným súdom zhodnotených výsledky vykonaného dokazovania a jeho záver v sebe obsahuje práve odpoveď nevykonania navrhnutého dôkazu žalobcom, a uvedený postup nemá za následok žiaden zásah do práv a oprávnených záujmov žalobcu. Nevykonanie všetkých

dôkazov navrhnutých stranami sporu nemožno kvalifikovať ako znemožnenie uskutočňovať procesné práva patriace sporovej strane v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP). O takýto stav by išlo vtedy, ak by súd svojim procesným postupom odňal strane možnosť navrhnuť vykonanie dôkazov, čo sa však v predmetnom prípade nestalo. Pokiaľ súd na procesné úkony sporovej strany reaguje primeraným, zrozumiteľným spôsobom, v súlade s platným procesným poriadkom, nemožno jeho postup spočívajúci v nevykonaní navrhovaných dôkazov hodnotiť ako žalobcom namietané porušenie práv na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

64. Krajský súd konštatuje, že dokazovanie v rozsahu vykonanom súdom prvej inštancie považuje za dostatočné. Vo vzťahu k výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu tak krajský súd konštatuje, že do obsahu základného práva strany sporu nepatrí ani právo strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov súdom alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

65. Pre spôsob vedenia konania, dokazovania pred okresným súdom boli podstatné tvrdenia žalobcu a žalovaného v spojení s Čl. 8 CSP, podľa ktorého „strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu“. Je nepochybné, že s povinnosťou tvrdenia je spojená aj dôkazná povinnosť. Žalobca sa podanou žalobou domáhal nároku titulom náhrady škody, oproti čomu žalovaný namietal premlčanie uplatneného nároku ako aj jeho nedôvodnosť.

66. Práve pre žalovaným vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku žalobcu na zaplatenie sumy 2.439.823,96 Eur titulom náhrady škody, bolo pred okresným súdom vykonané dokazovanie. Krajský súd poukazuje na skutkové zistenia a právne závery okresného súdu, s ktorými sa v podstatných častiach stotožňuje.

67. Je potrebné v zhode so záverom okresného súdu vyjadriť, že medzi stranami nebolo sporné, že dňa 08.03.2007 bola uzatvorená medzi úpadcom - spoločnosťou LEAM s.r.o. a žalovaným Zmluva o termínovanom úvere č. 10/008/07, na základe ktorej žalovaný (ako veriteľ) poskytol dlžníkovi úver vo výške 70.000.000,- Sk, t.j. 2.323.574,32 Eur za účelom kúpy nehnuteľného majetku Rolando zapísaného na LV č. XXXX, k.ú. A. R. C., okres D. X.. Za účelom zabezpečenia pohľadávky bola zároveň medzi zmluvnými stranami uzatvorená aj zmluva o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok.

68. Sporným zostalo v odvolacom konaní posúdenie žalovaným vznesenej námietky premlčania, keď žalobca v podanom odvolaní výslovne vyjadril, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o námietke premlčania nároku úpadcu vznesenej žalovaným počas konania aplikoval relevantné ustanovenia § 100, § 106 a § 112 Občianskeho zákonníka, avšak nezaoberal sa dôsledne skutkovým a právnym stavom prezentovaným v žalobe.

69. V súvislosti s týmto odvolacím dôvodom krajský súd poukazuje na skutkové vymedzenie žalobcom uplatneného nároku v žalobe doručenej Okresnému súdu Bratislava I dňa 08.08.2018 (prezentačná pečiatka na čl. 1 spisu), podľa ktorého sa voči žalovanému domáhal náhrady škody vo výške 2.439.823,96 Eur, ako rozdielu medzi kúpnu cenou uvedenou v Kúpnej zmluve zo dňa 21.11.2011 uzatvorenej medzi žalovaným a spoločnosťou NORTEC, SE (4.800.000,- Eur s DPH) a sumou, ktorá predstavuje zostatok pohľadávky žalovaného voči žalobcovi ku dňu 30.11.2011 vyplývajúcej zo zmluvy o termínovanom úvere (sumou 2.360.176,04 Eur), ktorá mu vznikla v dôsledku konania a postupu žalovaného v období október 2011 až február 2012 v rozpore s dobrými mravmi a porušením prevenčnej povinnosti, ak žalovaný napriek informácii o realizácii úkonov žalobcu smerujúcich k predaju založených nehnuteľností za účelom splatenia úveru, rokovaniu medzi žalobcom, žalovaným a spoločnosťou NORTEC, SE, vyčísleniu pohľadávky z titulu úverovej zmluvy žalovaným, vyjadreniu zamestnanca žalovaného, že nemajú námietky k textu kúpnej zmluvy, a že súhlas banky s prevodom založených nehnuteľností nie je potrebný a v prípade potreby súhlas vystavia, neupozornil žalobcu na plánovaný výkon záložného práva a podmienil súhlas s prevodom nehnuteľností preukázaním finančného krytia na zaplatenie kúpnej ceny do konca februára 2012, ako aj blokáciou finančných prostriedkov, pričom v rámci predchádzajúcich rokovaní podľa vyjadrenia žalobcu, žalovaný takúto záruku nepotreboval, súhlas s predajom s takouto zárukou nepodmieňoval, teda neposkytnutím súčinnosti žalovaného, tak nakoniec kupujúci mal odstúpiť od kúpnej zmluvy, čím žalobcovi vznikla škoda.

70. Vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku okresný súd postupoval, správne ak sa zaoberal touto námietkou ako primárnou otázkou, pretože až po jej posúdení mohol uplatnený nárok žalobcu posudzovať meritórne (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1 M Obdo 1/2007). S ohľadom na žalobcom tvrdené porušenie povinnosti žalovaným v zmysle § 424 Občianskeho zákonníka, resp. § 415 Občianskeho zákonníka bolo zrejmé, že nemalo dôjsť k porušeniu povinností

uložených Obchodným zákonníkom, a preto naplnenie predpokladov tejto zodpovednosti okresný súd posudzoval podľa všeobecnej právnej úpravy zodpovednosti za škodu, ktorou sú ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to vrátane zániku práva domôcť sa plnenia v dôsledku vzniesenia námietky premlčania, čo žalobca nenamietal.

71. Ustanovenie 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje pri práve na náhradu škody dvojročnú subjektívnu premlčaciu dobu, ktorá plynie odo dňa, keď sa poškodený dozvie o vzniknutej škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá, v okamihu, kedy preukázateľne získal informáciu o okolnostiach vzniku škody, ktoré mu pomôžu urobiť si dostatočne pravdepodobný úsudok o tom, ktorá konkrétna osoba za škodu zodpovedá. Je potrebné súhlasiť so záverom okresného súdu, ktorý ani žalobca nenamietal, že žalobca o tom, že mu vznikla škoda a že za ňu zodpovedá žalovaný, vedomosť získal od 01.03.2012, od ktorého momentu začala plynúť premlčacia lehota. To, že žalobca nemal pochybnosti o škode a o zodpovednom subjekte k tomuto okresným súdom určenému momentu, napriek tomu, že v žalobe nebol uvedený konkrétny dátum, kedy škoda mala vzniknúť, vyplývalo z toho, že sám žalobca v žalobe výslovne vyjadril časový úsek tak, že škoda mala vzniknúť spoločnosti LEAM s.r.o. konaním, správaním žalovaného v období od októbra 2011 do februára 2012. Okresný súd preto správne konštatoval, že dvojročná subjektívna lehota na uplatnenie práva na náhradu škody voči žalovanému, voči ktorému bolo právo uplatnené žalobou na súde dňa 08.08.2018, uplynula dňa 01.03.2014. Za konštatovania, že časové okamihy začiatku plynutia subjektívnej a objektívnej premlčanej doby boli totožné, potom správne uzavrel, že z dôvodu márneho uplynutia subjektívnej premlčacej doby uplatnený nárok žalobcu nemohol priznať.

72. Okresný súd správne aplikoval aj ust. § 112 Občianskeho zákonníka so záverom, že premlčacia doba neprestala plynúť, ak začala plynúť od 01.03.2012 a vo veciach žalôb (predchádzajúcich) žalobcu o náhradu škody v sume 2.439.823,96 Eur, a to vedených na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 27Cb/83/2012 bolo konanie zastavené pre späťvzatie žaloby, vo veci vedenej pod sp. zn. 28Cb/335/2014 bola žaloba žalobcu odmietnutá a konanie vedené na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 10Cb/130/2016 bolo zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku. Krajský súd k správnej aplikácii ust. § 112 Občianskeho zákonníka uvádza, že ak sa v konaní riadne nepokračuje, premlčacia doba neprestane plynúť, t.j. že na jej plynutie sa hľadí, ako keby nenastali skutočnosti spôsobujúce spočívanie premlčania. Do premlčacej doby sa tak započíta doba, ktorá uplynula pred začatím konania, doba súdneho konania aj doba, ktorá plynie po konaní. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na záver vyjadrený v odseku 14. rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/129/2021, ktorý uviedol, že „...v rozsudku najvyššieho súdu z 27. októbra 2005, sp. zn. 3MCdo/12/2005, na ktoré bolo poukazované už v rozsudku krajského súdu, dovolací súd uviedol: „Ustanovenie § 112 Občianskeho zákonníka upravuje spočívanie premlčania iba v tom prípade, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje. Za uplatnenie práva, ktorého cieľom je zachovanie premlčacej doby, treba považovať úkon oprávneného smerujúci k tomu, aby bolo rozhodnuté o existencii daného práva. Právo na náhradu škody sa v občianskoprávnom konaní uplatňuje žalobou. Aj v konaní o náhradu škody platí, že v začatom konaní riadne pokračuje ten účastník, ktorý nebráni svojimi procesnými úkonmi jeho náležitému priebehu tak, aby toto konanie mohlo skončiť meritórnym rozhodnutím. Riadne preto nepokračuje v konaní napr. účastník, ktorý vzal žalobu späť alebo nepodal návrh na pokračovanie v prerušenom konaní podľa ustanovenia § 110 O.s.p., prípadne iným obdobným úkonom alebo nečinnosťou napriek výzve súdu spôsobil, že konanie nemohlo skončiť meritórnym rozhodnutím (porovnaj R 32/78). V prípade zastavenia občianskeho súdneho konania o uplatnenom práve na náhradu škody v dôsledku späťvzatia návrhu na začatie konania nastáva stav, ako keby ku konaniu vôbec nedošlo. Pri posudzovaní veci z hľadiska ustanovenia § 112 Občianskeho zákonníka treba potom vychádzať z toho, že v konaní nebolo riadne pokračované, a tak k spočívaniu premlčania nedošlo. Hoci účastník (veriteľ) môže uplatniť to isté právo na súde znova, premlčacia doba plynie od svojho začiatku, teda aj so započítaním doby, počas ktorej prebiehalo skoršie (zastavené) súdne konanie (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. marca 1999 sp. zn. 2Cdo/9/99 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 3/2001). Inou nečinnosťou v zmysle uvedeného právneho názoru nemusí byť len nepodanie návrhu na pokračovanie v prerušenom konaní (§ 111 ods. 3 O.s.p.). Bezpochyby riadne nepokračuje v konaní napríklad aj účastník, ktorý nesplní svoju poplatkovú povinnosť, a napriek poučeniu o následkoch nezaplatenia poplatku nezaplatí súdny poplatok za žalobu, v dôsledku čoho súd konanie zastaví (§ 10 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov). Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky riadne nepokračuje v konaní tiež účastník konania, ktorý neuposlúchne súdnu výzvu, aby v stanovenej lehote doplnil alebo opravil podanie, hoci

bol o následku nerešpektovania výzvy súdom poučený, v dôsledku čoho súd konanie zastaví podľa § 43 ods. 2 O.s.p. v znení pred účinnosťou zákona č. 353/2003 Z. z. (resp. jeho podanie odmietne podľa § 43 ods. 2 O.s.p.). Z rovnakého názoru vychádza Komentár k Občianskemu zákonníku, Eurounion, 5. vydanie, str.157“.

73. Odvolací súd námietku, že okresný súd sa skutkovým a právnym stavom prezentovaným v žalobe nezaoberal, nevyhodnotil ako dôvodnú. Poukazuje na to, že pokiaľ je právo na náhradu škody premičané, súd žalobu zamietne aj v prípadoch, v ktorých ešte nie preukázaná zodpovednosť za škodu alebo výška škody. Preukazovanie jednotlivých predpokladov zodpovednosti a najmä výšky škody (závislej napr. od toho, či vec existuje) by za týchto okolností bolo totiž z hľadiska procesnej ekonomie nehospodárne (rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/237/2007).

74. Len k úplnosti k žalobcom tvrdenému porušeniu korektívu dobrých mravov a porušeniu prevenčnej povinnosti žalovaným odvolací súd považuje za potrebné poukázať na práva veriteľa vyplývajúce zo Zmluvy o termínovanom úvere č. 10/008/07 zo dňa 08.03.2007 v znení dodatku (č.l. 22-40 spisu). Krajský súd v popise úkonov žalovaného, ktoré žalobca tvrdil, ani nevidel postup poškodzujúci žalobcu, lebo ich účelom bolo práve zabezpečenie práv veriteľa, t.j. práva na vrátenie poskytnutého úveru.

75. Krajský súd na základe odvolania žalobcu nezistil dôvody pre zmenu napadnutého rozsudku, ani pre jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, preto vo vyvolanom odvolacom konaní bol rozsudok potvrdený ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

76. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorému voči žalobcovi bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o výške ktorej náhrady trov rozhodne okresný súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia podľa ust. § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.